

Андреј Николаидис, писац и саветник председника Скупштине Црне Горе, већ дуго је опседнут Србијом и српским народом, на које се непрекидно острвљује у најнегативнијем и најпогрднијем смислу. Своју болесну мржњу просуо је још једном у тексту [„Шминкање политичког мртваца”](#), у коме жали што се ухапшени радник Божидар Станишљевић није класно освестио и у хали Борик у Бања Луци није употребио динамит и пушке да побије све који су га у име нације опљачкали. Такво масовно убиство Николаидис је назвао „цивилизацијским искорак”, а после бурних реаговања у српским медијима је „објаснио“ да је суштина његовог текста осуда геноцида у Босни, на којем је, како тврди, заснована Република Српска.

Након осуда у Србији и опозиционој Црној Гори, у његову одбрану спремно је устала дежурна „интелектуална“ екипа на порталу Аналитика, којој је такође спремно уступљен простор и на Е-новинама, чији су аутори према Београду и Бања Луци небројено пута показивали једнаку мржњу. Бранећи Николаидиса од наводне хајке из Београда, тактиком „напад је најбоља одбрана“ на страницама Аналитике и Е-новина размахани Марко Вешовић кличе да „потписује сваку ријеч“ и да га је „Николаидис предухитрио“, опскурни Шеки Радончић вришти против „београдског хајкања Црне Горе“, док Милорад Поповић, председник црногорског Удружења независних књижевника, сматра да је „хајка на Николаидиса“ ревизија историје и демонизација антифашизма!“

У доскора братској Црној Гори огласили су се Николаидисови бранитељи, док се из црногорске власти, од „саветника за културу и отворено друштво“ Ранка Кривокапића нико званично није оградиле. Црногорско тужилаштво је само најавило да ће размотрити „оно што је написано“, а званичних реакција није било ни из Србије, осим што је у кабинету председника Бориса Тадића медијима кратко речено да не желе да коментаришу Николаидисове тврдње. Србија није упутила демарш Црној Гори, иако ни највећи непријатељи Срба у током протеклих деценија нису отворено говорили да је праведно побити државни и духовни врх Србије. Власт у Београду се и даље понаша као да је свуда на Балкану све у најбољем реду и да је око Србије пријатељско окружење,

иако повремене експлозије мржње попут ове сведоче да су бројни нерешени проблеми и сукоби поново гурнути под тепих, и да једног дана опет могу избити на површину, као што је било у току распада Југославије.

Бескрајним попуштањем које прераста у мазохизам не одржавају се добросуседски односи, иако на томе инсистира Европска унија, а када се већ говори о Европи, поразније од Николаидиса и његових у Црној Гори и Србији је то што је у новембру прошле године он био један од дванаест добитника угледне Награде за књижевност Европске уније. Ованаграда, која се додељује у Бриселу, заједнички пројекат Европске комисије, Европске федерације књижара, Европског савета писаца и Европске федерације издавача, а њени добитници су награђени чеком од по 5.000 евра и могућностима превода на друге европске језике. У образложењу награде Николаидис је описан као интелектуалац познат у црногорском друштву, који је у временима рата јасно и гласно ширио поруке толеранције. Али, ако у толеранцију спада жал што у Борику није побијено неколико стотина људи, онда би цивилизацијски искорак за Николаидиса и све њему сличне био ћутање.